

(weisse Männer, „modri možje“ bilo bi: die weissen Männer). Takega, ki mu je udov odmrlo (dem Glieder abstarben). Čutil sem, da je moči šlo iz mene (franc. de la force sortit de moi, Luk. 8, 46, hrv. da je iz mene kreposti izšlo; druge slovenske prestave in Vukova imajo nominativ). Kmalu prihití polka iz vseh krajev. Srb. Plačite, dok vam bude suza (= solz). Da je i drugih učeni ljudi živelo, daš auch andere gelehrte Männer lebten. Česki pregovor: Přijde děti jak smětí.

Nepregledno je število sem idočih primerov. Ne domišljam si ni malo, da bi jih bil v tem sestavku obsegel vse, nego hotel sem samo sprožiti stvar, naj pre-mišljujejo i drugi, kakó in odkod vendar to, da je svoje dni Ravnikar čutil potrebo genetiva ondi, kjer je današnji dan malo kdo nas čuti. (Dal. prih.)

Mnogovrstne novice.

Stroški Dunajskega državnega zbora

od 1. septembra 1872. leta do 21. maja 1875. leta.

Blagajnik Dunajske zbornice poslaniške je preračunal natanko stroške njene v gori navedenem času.

Ta račun kaže 3 milijone in 440.577 gold. 69 kr. stroškov, ki so tako-le razdeljeni: Za opravilnike državne zbornice se je potrosilo 80.931 gld. 53²/₃ kr., — za dnino (diete) poslancem 1 milijon in 984.334 gold. 92²/₃ kr., — za stanovanje poslancev 1 milijon in 51.832 gld. 5¹/₂ kr., — za plače zborničnih uradnikov 82.512 gold. 81¹/₃ kr., — za plačo služabnikov 27.072 gold., — za plačo stenografov, pisarjev in tisek 133.581 gold. 41 kr., — za vzdržanje poslopja in za druge stroške 80.312 gld. 94 kr.

Koliko davkov se pač mora iztirjati, da se poplačajo ti stroški. Vpravičeno je tedaj vprašanje: ali so v tem času izdelane postave tolikih stroškov vredne?

* Ko v naših krajih letos toča dela veliko škodo, trpijo na južnem Tirolskem in Francoskem na več krajih po povodnjah, ki pokončujejo polje in podirajo poslopja, da tudi ljudje smrt storé.

* Južna železnica slabo gospodari, akoravno ima veliko dohodkov. Letošnjega kupona za mesec maj ne more plačati. Prikazalo se je 101 gold. milijon dolgá. Strahovito bogati jud Rothschild jo hudo molze.

* Novo železnico merijo od Celja po eni strani čez Polzelo in ob Paki, na drugi strani pa čez Velenje, Skalsko dolino v spodnji Drauburg.

Zabavno berilo.

Obrazi iz domačega življenja.

„Slovenska“ rodovina.

Spisuje J. Aléšovec.

(Dalje.)

„Ali ste že poskusili, gospodična?“ vprašam dalje. „Morda nimate slovenskih knjig?“

„Pač, pač, oče jih dobijo. Pa jih večidel kuharica bere, ker ne zna družega brati nego slovenski.“

„Na ta način berete le nemški?“

„Kaj še!“ se oglasi gospod Pavček, „moji hčeri govorite dobro francoski in nekoliko laški. Tudi imate več knjig tega jezika in jih včasih berete.“

„O, o, moje spoštovanje,“ se priklonimo; „tako učen jaz nisem. S francoščino bi si ne upal daleč, laški pa ravno toliko razumem, da bi se ne dal prodati. Ob-

žaljujem le,“ nadaljujemo, „da tu v Ljubljani v družbi nimate prilike razgovarjati se v francoskem ali laškem jeziku.“

„O pač, imave je dosti,“ se oglasi mlajša hčERICA. „Mamá govore z nama francoski, papá pa laški, če smo sami; kedar pa kdo pride, govorimo vsi skup nemški.“

„To je namreč tako,“ se oglasi gospod Pavček, ki si je med tem tlinko prižigal, „jaz mislim, da, kolikor jezikov kdo zna, za toliko ljudi veljá. Moja soproga ne zna laški, zato govorim jaz s puncama laški, francoski pa jaz ne znam, soproga moja pa, zato govori ona s puncama francoski. No, nemški oba znava in zna tudi vsak drug, zato pa nama ni treba posebno nemški ž njima govoriti, ker vsak drug govori.“

„Kdo pa potem slovenski govori z gospodičinama?“ vprašamo nekoliko sarkastično.

„O, to pride tako samo ob sebi“, odgovori gospod Pavček, „dekla, hlapec in drugi ljudje v hiši, katerih se človek ne more ogibati. Pa se tudi otroci med seboj vsi vedno le slovenski prepirajo, tega jih ne morem odvaditi.“

„Tedaj ne morete jih odvaditi, da bi se slovenski ne prepirali?“

V tem vstopi gospá, za njo hišna s črno kavo. Tako je pretrgan najin pogovor, kajti gospá ga zasuče na druge reči. Ko mi iz vljudnosti jamemo vedno le nemški govorici tudi nemški pritrkovati, pravi gospá nemški:

„O, prosim gospod, le ostanite pri slovenščini. Jaz jo jako rada slišim.“

Ta hip stopita sina s stranske sobe, vsak pod pazduho nekaj sešitkov in knjig, se priklonita in odideta.

„Fanta gresta v šolo“, opomni gospod Pavček, pogledavši na lepo pozlačeno uro na omari.

„Sta pač še v nižjih šolah?“ spregovorimo mi, le da bi kaj rekli.

„No, Gottwald je v prvi latinski, Engelbert pa v drugi realki“, hiti nam mati ponosno odgovarjati.

„V slovenskem oddelku, se vé da!“ nadaljujemo.

„Ne!“ odgovori gospod Pavček, ko gospá, najbrže, da bi se rešila iz nekake zadrege, skoči v bližnjo sobo ter veli hišni vode prinesti. „Skonca sem res mislil, dati ju v slovenska oddelka, ali — no — veste, človek ne vé, v kako družbo bi prišla.“

„V nemških oddelkih so, se vé da, le taki učenci, katerih se vašema sinoma ni treba sramovati“, opomnimo mi zopet nekoliko ironično.

„Da, da“, se oglasi naglo gospá, ki je med tem nazaj prišla in se zopet nam nasproti pogobnila v mehko zofo, — „da! Engelbert sedi sredi med sinoma vladnega svetovalca in bogatega trgovca, Gottwaldu pa sta soseda sin sodnijskega predsednika in sin barona N.“

„To je pač velika čast, gotovo!“

„Ne zarad tega“, ugovarja gospá nekoliko čmernejše, a tudi z bolj odločnim glasom, „ampak taki otroci so pač bolj olikani, lepšega vedenja in ne tako surovi kakor slo — —“

(Dal. prih.)

Naši dopisi.

Iz Celoveca 25. junija. = „Kakor pri vas, tako pri nas“ — so unidan „Novice“ v dopisu iz Trsta potožile o brezobzirnem postopanju lahonov proti Slovencem v mestnem odboru Tržaškem. In resnico je govoril dopisnik. Pri nas postopajo nemčurji še silneje v mestnem odboru kakor pri vas v Ljubljani; vrlemu zastopniku Slovencev gosp. Rosbaherju, katerega se je nemčurska klika tako vstrašila, da je izprva žugala, da noče ž njim zborovati, je svojo — res smešno — mrznjo s tem pokazala, da ga ni volila — v nobenega sed-

merih odsekov! No, to je res eine „Grossthat“, ki zasluži svetinjo „belega orla“ Pruskega! — Kakor slišim, se na naših mesnicah vpelje unidan v „Novicah“ iz Ljubljane omenjena na očnica (maska), s katero bodo govejo živino klali. — Kuhinja ljudska dobro napreduje; od 6. do 12. dne t. m. je bilo razdeljenih celih porcijonov 2508, polporcijonov 286, samo močnatih jedi 129, vsega skupaj 2923 porcijonov.

Iz Novega mesta 26. jun. — Kakor je že znano čestitim bralcem „Novic“, bilo je danes 26. dne t. m. slovesno blagoslovljenje prekrasne zastave, katero je podelil presvitli cesar tukajšnji mestni straži. Osvečava predvečer, to je, 25. dne t. m. bila je po vsem mestu sijajna, okna so kinčale razun mnogobrojnih vencev velike zastave slovenske in cesarske. V vsem tem se je spoznavalo, da mesto je in da ostane slovensko, akoravno si nekateri zagrizeni nemčurski birokrati prizadevajo na vse kriplje ustanoviti tu temelj nemčurske domène; po njihovi skrbi sešli so se ta dan od vseh vetrov. Mestni straži iz Kostanjevice in Krškega prišli ste z zastavama in kaj vzneseno so se vrtili „purgarji“ po nemški komandi. Čudno, da mestjani ne vpeljejo po lepi slovenski knjižici c. k. stotnika Komelja slovenskega poveljstva, vsaj so vendar vsi Slovenci, in da pri volitvi časništva segajo najraje po uradnikih, ki so le od danes do jutur tu pa tam. — Pri Novomeški mestni straži nosi zvonec uradnik Wagner „nadlajtenant“; ne odrekamo sicer temu gospodu, da ne bi imel volje za prospeh mestne straže, al to ni pravo, da si ta gospod domišlja mestno stražo za nemčursko kazino. Komandiral je namreč pri cerkveni slovesnosti na trgu pred „defiliranjem“ — „hoch“! — „hoch“! — al njegovi komandi nasproti zadoneli so navdušeno stoterni živio-klici Njegovemu Veličanstvu našemu cesarju. „Komandiral“ je potem še drugič in tretjič „hoch“! — „hoch“! — al vsikdar isto tako zagromé krepki „živio“! Gosp. uradnik je menda to že slišal — gotovo pa ve, da tako in ne drugače odzdravljajo Slovenci. — Ker „nič slovenskega“! — je večidel geslo naših gospodov birokratov, zato ni čuda tedaj, da so igro slovensko „Turki pri Sisku“ prepovedali, katera bi se bila, kakor smo slišali, izvrstno igrala. Zarad tega so tudi nekatere občine, katerim so se dobitne srečke od splendidnega komite-a poslale, vrnile v polnem številu sopet nazaj, mislé si: kakor vi, tako mi. — Mestna straža ima jako dobro godbo, katero pa hočejo kazinci prekrstiti v „kazinsko“ godbo. Kapelnika so si že smislili, al ker ga še ne morejo prerediti, so ga pritislili mestni straži za trnik, da bi ž njim lagleje lovili ribice nemčurske. Na vso sapo delata pa v ta namen notar Formacher in neki katastralen uradnik, znani častitelj Brunnerjeve krčme. — Po vsem tem ni čuda, da duh nemčurski razširil se je že močno po Novem mestu, in skrajni čas je že tedaj, da se vsaj nekoliko dovrši národni dom. Govorí se sicer mnogo, da vzameta gospoda grof Barbo in Rudež to stvar v svoje roke; ali je pa res ali ne, ne vem. — Narodnjaki Novomeški, nekdanji živi buditelji, Vi pa le spavate v tihih sanjah — mar se Vam ne poljubi potezati se za narodno stvar, odkar Vaše krasotice, zale hčerke sprehajó se po trgu, tako „ljubeznjivo“ znajo kramljati — kuhinjsko nemščino. Res, da je Bismark že leta 1869 dal zemljevid narediti, v katerem Avstrija, tedaj tudi Kranja naša, figurira za kos Nemčije, al — še Avstrija ni propala! in ž njo tudi narod slovenski ne.

Iz Kočevskega 19. jun. (Letina. Vražje zarad toče. Podružnica kmetijska. Živinoreja. Sadjereja.) Te dni sem imel priliko videti, kako bogati pridelek obeta trta tukajšnjim vinorejcem, ki imajo vinograde v Maverlenski gorici. Trta je zdaj v najlepšem cvetu, in če kaka

uima ali pa palež ne pride, bo letos vina, da že dolgo ne toliko. Al bati se je, da nam vesela nada po vodi ne splava, ker toča letos pogostoma tu pa tam rožlja. Proti Vinici je menda že veliko škode naredila, ker poprej lepo zeleni vinogradi se z naših hribov vidijo popolnoma rjavi. Tu pri nas smo jo pred nekoliko dnevi imeli celó ob pol dveh ponoči, vendar škode posebne ni naredila. Vedoč, v koliki nevarnosti smo zarad toče, sem več vinorejcem prigo varjal, naj vinograde zavarujejo; če nesreča ne pride, bodo za zavarovanje izdane solde lahko pozabili, če pa pride, jim bo pa gotovo drago, da so bili zavarovani. Al kaj so mi lahko verneži povedali? „Dokler bodo sedanji g. župnik v Črnomlji, se nam ni toče batii; oni jo znajo panati.“ Ravno tako trdijo tudi kmetje v Nemški loki, da se ondi ni toče bati, dokler bodle gosp. župnik pri njih, ker tudi oni umejo točne oblake odvracati. — Da bi bil kdo imenovanih gospodov svojim faranom kaj takega obečal, tega nikakor ne verjamem, ker je gotova laž; al ker neumno ljudstvo to v svojo škodo trdno veruje, bilo bi prav, da bi gospoda ljudi o tem podučila in vražo odpravila. — Ravno ta dan, ko sem ogledoval Maverlenske vinograde, sem govoril z nekim človekom o tem, kako nevarno je živino iz Hrvaške, kakor tukaj pravijo, „švercat“ in kako lahko naredi tak kontrabantar celi okraj in celo deželo nesrečno. Mož mi na to odgovori: „veliko let smo švercalli sol, tabak, vino in živino, pa nismo nikakoršne bolezní zanesli, tako bi je tudi zdaj ne; to je le gosposkina bedarija.“ Opomnim ga potem na živinsko bolezen v bližnji Bistrici, ter mu dokazujem, da je v zmoti; on pa pravi: ko bi bili Bistričanje vodo imeli, nobeno živinče bi jim ne bilo zbolelo; tega je bila le žeja kriva, pomanjkanje vode. Iz tega se vidi, kako je ljudem poduka treba, in gosp. učitelji Črnomaljski naj bi si ob nedeljah, ko odraščene ljudi podučujejo, trudili posebno še značaj živinske kuge pojasniti, da bi ljudstvo nevarnost bolj poznalo in se je varovalo. (Kon. prih.)

Iz Planine na Notranjskem. (Javna zahvala.) Podpisani šolski svét si šteje vsled enoglasnega sklepa pri zadnji seji v čast in dolžnost, sl. c. k. kmetijski družbi za blagi dar 50 forintov, katere nam je ona v napravo jako potrebne šolske drevesnice blagodušno podeliti blagovolila, najiskrenejšo zahvalo izreči.

Krajni šolski svét v Planini 11. junija.

Julij Mayer, predsednik.

Iz Bizavika 26. rožnika. (Prisrčno zahvalo) izrekamo vsem častitim gostom iz Ljubljane, ki so čitalnico našo tako ljubeznjivo počastili 13. dne t. m. s svojim prihodom in nas navduševali s svojimi tehtnimi govori in razveseljevali z lepimi pesmami. Nepozabljiv nam ostane ta preveseli dan! Dolžnost nam je pa tudi zahvaliti se vsem, ki so nam pripomogli k napravi lične zastave, in še posebno gosp. P. Skale-tu o tej zadevi za njegov blagi trud!

Odbor čitalničin.

Iz Ljubljane. — Večdnevni obravnavi deželnega odbora o nakupu grajščine Grm za kmetijsko šolo in o gledališki subvenciji dramatičnega društva ste pri kraji. Grajščina Grm poleg Novega mesta, obsegajoča 350 oralov različnih zemljišč z vsemi dotičnimi poslopji, je za 70.000 gold. pogojno kupljena, ako namreč ministerstvo kmetijstva podelí obljubljeno podporo, in dokler to ni gotovo, moreta mesec dni g. Šmola in deželni odbor odstopiti od pogodbe. Kar je unidan „Slov. Nar.“ o tej zadevi pisal, da deželni odbor je definitivno kupil Grm za 70000 gld., in da ima državni poslanec g. Pfeifer največ zaslug o tem, da se je deželi prihranilo 10.000 ali 15.000 gld., to je simpliter humbug, kakor je navaden v „Nar.“ Deželni

odbor, v svesti svoje velike odgovornosti, je naprosil zaupne možé dotične komisije, naj cenijo vrednost Grma, in v konečni seji je deželni odbor „mit dem Bleistift in der Hand“, kakor je baron Apfaltrern rekel v deželnem zboru, brez nazočnosti g. Pfeiferja, preračunal vrednost njiv, senožeti, vrtov, gozda itd. po čistem donesku in pri tej cenitvi dobil je vrednost zemljišč — brez pohištev in družih gospodarskih poslopij — 54.000 gold. Te številke se je deželni odbor nepremakljivo držal in pri pogojevanji prvo svojo ponudbo za zemljišča in poslopja skupaj formuliral na 68.000 gold. in pozneje se le šel na 70.000 goldinarjev in pri tem je ostal, in tem več ostati moral, ker ni res, kar je „Nar.“ pisal, da je deželni zbor odboru pooblastilo dal, v kupu iti do 80.000 gold., ampak z 80.000 gold. mora izvršiti obilne poprave pohištva, priprave vrediti za šolo in kupiti potrebne učne pripomočke. Tako je po zapisniku deželnega odbora tekla obravnava o kmetijski šoli in nič drugač. — Gledališka zadeva dramatičnega društva se je po obilih konferencijah poravnala tako, da namesti lož dobi dramatično društvo 200 gold. cdškodnine v gotovini.

— Po telegramu, ki je prišel v ponedeljek iz Dunaja v Ljubljano, je bil preč. prošt dr. Pogačar 27. dne t. m. od papeža za Ljubljanskega knezoškofa posvečen. Dolgo je trajala tudi ta obravnava, dokler je prišla do sklepa, po katerem se je obéma gospodoma vroča želja spolnila: enemu, da je odložil breme višega duhovnega pastirstva, družemu, da ga je na-se vzela.

— (Iz Blaznikove tiskarnice) je izvirala preteklo nedeljo nenavadna lepa slovesnost. Na čast g. Matiju Kaderžaveku, 64letnemu starčeku, ki je že celih 50 let v službi Guttenbergovi, 43 pa neprenehoma v službi Blaznikovi kot knjigotiskar, so zedinjene s tiskarnico Blaznikovo vse tukajšnje tiskarne napravile svečanost, ki je pričala, kako iskreno „svoji svojega“ spoštujejo. Celi dan je bil posvečen polstoletni delavnosti vrlega možá: zjutraj so tovariši njegovi obhajali veseli dan na Rožniku s sv. mašo; predpoldne je bila jako ginljiva slovesnost v lično okinčani sobani Blaznikove tiskarne, zvečer pa veselica s petjem in godbo v gostilnici „pri zlati zvezdi“. Krasna karta, res mojstersko delo kamnotiskarnice Blaznikove, vabila je ude peterih tiskarnic pa tudi drugo gospôdo k tej nenavadni slovesnosti, katero je tudi naša gospá Lujiza Pesjakova poslavlila s sledečo spoménico, ki lepo méri na trojno stran tako-le:

„Živel mož je, od Boga poslán,
Ki je Ivan bil imenován“.

Dvigni se pesni vesele mi glas,
Zláti so dnevi, poleten je čas!
Krés in Krstnikov praznujemo dan,
Ki je pred lučjo na svet bil poslan.
Tudi še družega Ivana god
Dánes praznuje hvaležen naš rod,
Njega, ki novi prinesel nam ključ,
Z njim nam odklênil božánstveno luč.

Solncu podoben nebeskih višín,
Solncu gonítelju nočnih temín,
Gutenberg zêmlji prikazal se bil,
Môrje svetlobe je ná-njo izlil.
Vskôpal zaklade je z dušno močjó,
V liste prikóval s mogočno rokó;
Vstavil besede človeške je beg,
Z davnim da vekom govoril je vek.
Knjigo vseh knjig in modrósti vse hram,
Ktero prst božji napisal je nam,
On je strmečim razgrnil očém,
Luč je nebesko pokazal ljudém.

Južna pleména in severni brat,
Kar je rodil jih izhod in zapad,
V zvezo si dušno so dali roké,
Drugi oprti na drugih stojé.
Znanstev različnih, modrosti se vir
V čaši penečej ponuja v požír;
Duh se prebudil je, prej okován,
Mrak je pobegnil, in — jasen je dan!
Stole nasílnikom ziblje trepét,
Svoboda hoče vso zemljo objét',
Vzemši krepost si iz rudnih pismén,
Druží narode sovražnih plemén.

Ko je minólo vže toliko let,
Vriska še glásno hvaležni ti svet,
Tebe še, Gutenberg! slavosloveč,
Tvojim darém se radôstno čudeč.
Blagi dobrotnik, izvoljenec ti!
Imel na zemlji britkostne si dni;
Ali ko smrt ti zaprla okó,
Dvojno nesmrtnosti vzela si nebó:
Bivaš z duhovi izbranimi tam,
Gôri, od kodar poslan si bil k nam;
Zdolaj umételjnik slaven pri nas,
V srci ostaneš narodom ves čas!

Zlasti mej nami ti srca goré,
Ki smo prisegli na tvoje imé,
Kisi nas v svojo družino odbral,
Čast nam umételjstva svojega dal;
S tega v hvaležen spomin smo se tvoj
Združili, mojster! denès pred toboj.
Jeden je vendar, ki najbolj iz nas
Žari se tu mu pošteni obraz,
Jeden, ki let je desetkrat po pét
Služil ti zvesto in služil ti vnét! —
Vidite prostega tamkaj možá?
Njega za dolgo vže Gutenberg zná,
Njega, ki tudi nam ljub je in drag —
Slave denašnje je on čestiták.

Brate Matija, poštenosti vzor!
Tebi se klanja tovarišev zbor.
Ko bi mej nami se pesnik dobil,
„Vrlega moža“ bi z nova slavil,
Pesen prepeval bi, oznanjujôč
Tvoje kreposti in vrlosti moč;
Tvoje čestito imé — — a čemú
V tla si povésil oči od strahú?
Ljubljenec mojstru, nam svitli izgled,
Vzdigni ponosno svoj bistri pogled!
Ti trudoljub, ki zaslužil zvestó
Hvalo si, kakor le malo kedó,
Mož, ki je živel in bil, kakor ti,
Prémo sme gledati kralju v oči!
Družnikov primi objéme sedaj,
Tudi prijateljski ti jim ga daj,
S polno da kúpo napije ti vsak:
Bog te ohrani pošteni možak!
Slavnega mojstra živi naj spomín,
Živi Matija, najboljši mu sin!

— (Zadnji „Slovenec“) je bil po slavni c. k. državni policiji konfisciran zaradi vvodnega članka, ki šiba nemčurske in uradniške agitacije. Nam se je članek prav pohleven zdel in nikakor ne bi bili mislili, da se bo policija nad njim spodtikala. Težka osoda je res slovenskim časnikom, ki smejo še le na dan, če noben c. k. uradnik nima nič zoper to! Ali je sploh prepovedano nemčurje in uradnike grajati, če tudi zaslužijo?

— (*Pobirki iz časnikov.*) V „Laib. Ztg.“ že dalje časa sem nahajamo pod rubriko „želje in pritožbe“ vsakovrstno zmes, kakoršna se pri drugih vredništvih v koš mečo. Največ pritožeb je — zavoljo zvonjenja po mestu, katero je postalo neprijetno nemčurskim ušesom, kar se zvonovi več pri Samassi ne naročajo. O streljanji na strelišči, ki vsako nedeljo ves popoldan straši ljudi, pa ni brati nobene pritožbe, tudi o godbi požarne straže ne, ki večkrat ob nedeljah med službo božjo po mestu vihrá prav po nepotrebnem in nikomur na ljubav. To, to bi bili memo družega predmeti za opravičene pritožbe, ne pa zvonjenje, katero vsak rad sliši, posebno če je lepo vbrano. — V nemških listih je bila brati želja, da bi vlada na Kranjskem ustanovila slovensk liberalen list, menda po „Tagblattovem“ kopitu, ker zdaj slovensko ljudstvo ne dobi družega, ko klerikalnih listov v roke. No, dobro srečo! Ustanoviti vlada tak list že zamore, ker ji denarja ne manjka, a kdo ga bo bral! — Tržasko društvo „Edinost“ ne bo izdajalo novega časnika, marveč adoptiralo je jetično „Sočo.“ Če bo ta list ostal pri svojih „liberalnih“ načelih, potem bo pa tudi pri „Edinosti“ — edinost kmalu razrušena. — „Laibacherica“, katera brez štempeljna izhaja, tedaj vse, kar se na „lontovžu“ zgodi, najprva izve, piše, da je c. k. deželna vlada novo katoliško-politično društvo „Slogo“ v Ljubljani dovolila; temu naznanilu pa zmirom rada komična „Laibacherica“ dodaja željo: „naj bi se to društvo bolj s cerkvenimi kakor s političnimi rečmi vkvarjalo.“ Kaj, ko bi ona na-se to „željo“ obrnila in bi se le s političnimi, ne pa s cerkvenimi rečmi vkvarjala, o katerih ima vse zmedene misli?

— („*Brencelj*“) bo jutri precej debel zopet izletel.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Iz Dunaja. — Po najnovejših novicah je shod našega cesarja z Ruskim carom zopet premenjen; Ruski car ostane v avstrijsko-cesarskem vagonu v Hebu; od tod naprej ga spremlja naš cesar do Bodenbacha, od kodar Ruski car gre čez Draždane v Varšavo, naš cesar pa čez Prago in Budjevice v Ischl.

— Novoimenovani škof Tržaško-Koperski Jurij Dobrila in škof Kraljedvorski Jožef Hais sta 25. dne t. m. prisego storila cesarju na Dunaji. Tudi škof Strossmajer je bil pri presv. cesarju v posebni audienciji. Kakor „Obzor“ piše, ga je cesar vrlo milostljivo sprejel.

— Cesar Ferdinand, stric našega cesarja, 82 let star, je tako nevarno zbolel, da zdravniki nimajo upanja več, da bi se še ozdravil; skor celi dan spi, ko pa se za malo časa zdrami, morajo hiteti, da mu jesti dadó, ker je že grozno ob vso moč prišel.

— Včeraj je cesar Ferdinand umrl.

Moravsko. Iz Brna. — Tkavci nekaterih fabrik so se svojim gospodarjem zavoljo prenizkega plačila tako spuntali, da nekatere fabrike popolnoma stojé, kajti število upornih delavcev znaša 2800.

Ogerska. — Priprave za nove volitve so se pričele. Bilo je že mnogo pretefov in pri teh več ubitih in ranjenih. Koliko jih še bo, predno bodo volitve končane!

— Že se je začelo živahno gibanje zavoljo volitev v novi državni zbor. Vsaka stranka stavi že svoje kandidate; tako jih je liberalna stranka postavila 480, skrajna levica 65, Sennyeyeva 65, narodna pa 11. Ali bode zmagala stranka, ki je Tisza-ovemu ministerstvu vdana, ali ne, se zdaj že ne more za gotovo reči; to pa je gotovo, če Tisza zmaga, bodo Hrvatje kmalu

zopet čutili huji stisek Magjarskega regimenta. — Na Ogerskem se govori, da tudi grof Andrassy dobi trimesečen odpust.

— Bismark je šel — na odpust! S svojo politiko se je zameril vsi Evropi, pri Angleški in Ruski vladi pa je hudo naletel. Morebiti je ta „odpust“ podoben Banhansovemu?

Laško. — Kralj je že podpisal postavo, po kateri morajo biti vojaki tudi škofje, korarji, župniki, posvetni in samostanski duhovni. Po tem takem so Lahom duhovni odveč. Ali se kralj ne boji, da ne bi Lahi njega posnemaje izrekli, da tudi kralj in ministri so odveč?

Turško. — Turki mirú nič kaj ne upajo, ker utrjujejo svoje luke. V Varni je 5000 delavcev pri delu. Prav tako se godi s silno naglostjo pri Samsunu, Karsu, Batunu in Sinopi. Turek se Rusa boji.

Angleška. — Angleška se je Prusiji zamerila, ker noče v „kulturnem boji“ posnemati je. Minister Disraeli je naravnost izrekel, da Angleška za zdaj še ne bo preganjala jezuitov. Ima pač še mnogo koristnejšega in potrebnejšega posla.

Iz severne Amerike. — Amerika bo nehala pribežališče in zavetje hudodelnikov biti, kajti nova postava določuje, da take osebe, ki so bile zarad kakega hudodelstva obsojene, in pa ženske, katere hočejo v Ameriki razuzdanost širiti, ne smejo v prihodnje več stopiti na Amerikansko zemljo; izvzeti so samo taki, ki so bili zarad političnega hudodelstva obsojeni.

Kratkočasnica.

Mož se z ženo prepira.

Besedna zastavica.

Mož. Kam ljube 12345 ti si meni d'jala,
Ti 123 neumna! hitro mi povej;
Če z lepo ne, jih s 2542 boš mi dala —
Te bom, da imaš 4532 zdej in zdej.

Žena. Velikrat vi možje ste 2345 pravi,
Ko ptiči v 4215 b'li bi brez skrbi;
Domá 3245 še ženi ne pripravi,
Otrôci naj bili 1245, mar mu ni.
Le svoje 12345 misliš, na! t' jih dam,
Pa z godbo zdej si tud' 32454 boš sam!

7. zapisnik doneskov za dr. Costov spominek,

za katerega so darovali

gospodje: Franjo Žepič, profesor na gozd. šoli v Šneperku 1 gold., Matija Petrič, urar v Postonji 1 gold., Gregor Lah, župan v Ložu 2 gld., Blaž Lenček, župnik v Starem trgu 2 gold., Primož Jan, kaplan v Starem trgu 2 gold., dr. Dolenc, c. kr. sodnijski adjunkt v Ložu 1 gold., Franjo Medic, posestnik na Blokah 1 gold., Anton Veklič, c. kr. kancelist v Ložu 1 gold., Roth, c. kr. sodnijski adjunkt v Ložu 1 gold., Matija Modic, posestnik na Bloški polici 1 gold., Šimen Jan, župnik pri sv. Trojici 1 gold., Franjo Modrijan, c. kr. davkarski kontrolor v Ložu 1 gld., Gregor Žrjov, c. k. okrajni sodnik v Ložu 1 gld., Debelak v Ložu 1 gld., Anton Mlakar, posestnik v Igivasi 1 gold., baron Leopold Lichtenberg, grajščak v Jablah 25 gold.

And. Brus, blagajnik.

Listnica vredništva. Gosp. A. P. v B: Prosimo pogledati zadnji list „Novic“ in pa današnji.